

Prolog

Cum l-am putea descrie pe Artemis Fowl? Mulți psihiatri au încercat și au eșuat. Principala problemă e inteligența lui Artemis. Dă gata orice test. A pus în încercătură cele mai luminate minți din medicină și i-a făcut pe mulți să se întoarcă bălmăjind în spitalele de unde veneau.

Fără îndoială că Artemis e un copil-minune. Dar de ce se dedică cineva cu o minte atât de strălucită activităților infraționale? O singură persoană poate răspunde la întrebarea asta. Dar aceasta se desfată cu situația păstrând tăcerea.

Poate că cea mai bună cale de a ne forma o imagine corectă despre Artemis e să vă povestesc de-acum celebra lui primă aventură ca răufăcător. Am încropit această relatare punând cap la cap primele interviuri luate victimelor și, pe măsură ce vom înainta în poveste, veți vedea că n-a fost treabă ușoară.

Totul își are originea în urmă cu câțiva ani, la începutul secolului douăzeci și unu. Artemis Fowl a ticluit un plan pentru a recupera averea familiei. Un plan care ar fi putut răsturna civilizații și ar fi putut declanșa un război între specii.

Avea doisprezece ani pe-atunci...

CAPITOLUL 1

Cartea

Orașul Ho Chi Minh, vara. Vreme toridă, după orice standarde. Inutil de spus că Artemis Fowl n-ar fi fost dispus să îndure atâta disconfort dacă miza n-ar fi fost mare. Importantă pentru planul lui.

Soarele nu-i pria lui Artemis. Nu arăta bine în lumina soarelui. Nenumăratele ore petrecute în interior, în fața monitorului, îi șterseseră culoarea din obraji. La lumina zilei, era alb ca un vampir și aproape la fel de iute la mânie.

— Sper că nu alergăm iar după cai verzi pe pereți, Butler, a spus el cu o voce molcomă și clară. Mai ales după povestea cu Cairo.

Era un reproș blând. Călătoriseră în Egipt în urma unei note primite de la informatorul lui Butler.

— Nu, domnule. De data asta sunt sigur. Nguyen e bun.

— Hm, a mormăit Artemis deloc convins.

Trecătorii ar fi fost uimiți să-l audă pe masivul eurasiatic adresându-i-se băiatului cu *domnule*. Doar era mileniul al treilea. Dar relația lor nu era una obișnuită, iar ei nu erau niște turiști obișnuiți.

Stăteau în fața unei cafenele de pe strada Dong Khai, uitându-se la adolescenții de pe motoare care dădeau ocol pieței.

Nguyen întârzia, și peticul jalnic de umbră pe care-l oferea umbrela nu îmbunătățea cu nimic starea lui Artemis. Dar așa era el, pesimist. Proasta dispoziție ascundea o urmă de speranță. Oare călătoria asta chiar va da roade? Vor găsi Cartea? Nici nu îndrăznește să spere.

Un chelner s-a apropiat în grabă de masă.

— Mai doriți ceai, domnilor? a întrebat el, înclinând capul în fața lor cu o mișcare fermă.

— Scutește-mă de teatrul ăsta, a oftat Artemis.

Chelnerul s-a întors instinctiv spre Butler care era, la urma urmei, un adult.

— Dar, domnule, eu sunt chelnerul.

Artemis a bătut cu degetul în masă ca să-i capteze atenția:

— Porți mocasini lucrați manual, cămașă de mătase și trei inele de aur cu sigiliu. Vorbești engleză cu accent de Oxford și unghiile tale au un ușor luciu, specific cuiva care-și face manichiura. Nu ești chelner. Ești omul nostru de legătură, Nguyen Xuan, și te-ai folosit de această deghizare penibilă ca să verifici discret ce arme avem asupra noastră.

Nguyen s-a pleoștit.

— Așa e. Uimitor!

— Nici vorbă. Un șorț zdrențaros nu te face chelner.

Nguyen s-a așezat și a turnat ceai de mentă într-o ceșcuță de porțelan.

— Dă-mi voie să te pun la curent în privința armelor, a continuat Artemis. Sunt neînarmat. Dar Butler, aici

de față, majordomul meu¹, are un pistol Sig Sauer în tocul de la subțioară, în cizme două cuțite de aruncat, un Derringer cu două gloanțe în mânecă, sârmă de strangulat în ceas și trei grenade paralizante ascunse prin buzunare. Altceva, Butler?

— Biciușca, domnule.

— A, da. O biciușcă cu bilă vârată sub cămașă.

Cu un tremur Nguyen și-a dus paharul la gură.

— Nu te speria, domnule Xuan, a zâmbit Artemis.

Armele nu vor fi folosite împotriva ta.

Nguyen nu părea prea convins.

— Nu, a continuat Artemis. Butler te-ar putea ucide în sute de moduri diferite fără să-și folosească arsenalul. Deși sunt sigur că o armă ar fi suficientă.

Nguyen era de-a dreptul îngrozit. Artemis avea, în general, acest efect asupra oamenilor. Un adolescent palid care vorbea cu autoritatea și vocabularul unui adult atotputernic. Nguyen auzise de Fowl – ce om al lumii interlope internaționale nu auzise? –, dar își închipuise că va avea de-a face cu Artemis Senior, nu cu băiatul ăsta. Deși cuvântul „băiat“ nu i se prea potrivea acestui individ sfrijit. Iar uriașul, Butler...

Cu mâinile alea enorme era evident că putea rupe o coloană vertebrală ca pe o nuia.

Nguyen se gândea că toți banii din lume nu merita să petreacă un minut în plus în această companie ciudată.

— Și acum, să trecem la afaceri, a spus Artemis punând un mic reportofon pe masă. Ai răspuns la anunțul nostru de pe internet.

¹ În engleză *butler* înseamnă „majordom“.

Nguyen a aprobat din cap, rugându-se dintr-odată ca informațiile lui să fi fost exacte.

— Da, să trăiți... domnule Fowl. Ceea ce căutați... știu unde se găsește.

— Serios? Și ar trebui să te cred pe cuvânt? M-ai putea conduce direct într-o ambuscadă. Familia mea nu duce lipsă de dușmani.

Butler a prins un țânțar care zbura pe lângă urechea angajatorului său.

— Nu, nu, a spus Nguyen, ducând mâna la portofel. Uitați-vă!

Artemis a studiat fotografia. A încercat să-și țină bătaile inimii în frâu. Părea promițător, dar zilele astea orice putea fi falsificat cu un computer și un scanner. În fotografie apărea o mână ițindu-se din umbră. O mână verde, pătată.

— Hmm, a murmurat. Explică-mi.

— E o femeie. O vindecătoare de pe lângă strada Tu Do. Primește vin din orez drept plată. E beată tot timpul.

Artemis a dat din cap. Avea sens chestia cu băutura. Unul dintre puținele elemente adevărate pe care cercetările lui le scosese la iveală. S-a ridicat, netezindu-și cutele cămășii albe.

— Foarte bine. Condu-ne, domnule Nguyen.

Nguyen și-a șters sudoarea de pe mustața rară.

— Doar informația. Așa ne-a fost înțelegerea. Nu vreau să mă trezesc cu nu știu ce blesteme pe cap.

Butler l-a înhățat cu îndemănare de ceafă.

— Îmi pare rău, domnule Nguyen, dar momentul în care aveai de ales a trecut de mult.

— Se pare că trebuie s-o luăm pe jos, domnule Nguyen. Poți să fugi dacă vrei, dar așteaptă-te la o durere ascuțită și fatală între omoplați.

Nguyen s-a uitat fix în ochii de un albastru-închis, aproape negri, ai lui Butler. Nu era nici urmă de milă în ochii aceia.

— Nu-ți face griji, a zis. N-o să fug.

Au coborât din mașină. O mie de ochi suspicioși i-au urmărit, trecând pe aleea învăluită în fum. Un hoț de buzunare ghinionist a încercat să-i fure lui Butler portmoneul. Valetul i-a rupt degetele fără să se uite la el. Apoi nimeni nu le-a mai stat în cale.

Aleea s-a îngustat până s-a transformat într-un culoar brăzdat de fâgașe. Canalizarea și rigolele se vărsau direct în drumul plin de noroi. Invalizi și cerșetori se înghesuiau pe covorașe din paie de orez. Majoritatea locuitorilor aleii n-aveau nimic de pierdut, cu excepția a trei dintre ei.

— Ei? a întrebat Artemis. Unde e?

Nguyen și-a îndreptat degetul spre un triunghi întunecat de sub o scară de incendiu ruginită.

— Acolo. Dedesubt. Nu iese niciodată. Chiar și când vrea să facă rost de băutura din orez, trimite pe cineva după ea. Acum pot să plec?

Artemis nu s-a deranjat să-i răspundă. În schimb, a traversat aleea mocirloasă îndreptându-se spre scara de incendiu. A detectat niște mișcări în întuneric.

— Butler, ești bun să-mi dai ochelarii?

Butler a scos de la curea o pereche de ochelari cu vedere nocturnă și i-a pus în mâna întinsă a lui Artemis.

Mecanismul de focalizare a scos un bâzâit pe măsură ce se adapta la lumină.

Artemis și-a pus ochelarii. Totul s-a colorat într-un verde radioactiv. A inspirat adânc și și-a întors privirea spre umbrele mișcătoare. O siluetă s-a ghemuit pe un covor de rafie, mișcându-se neliniștită în lumina aproape inexistentă. Artemis a reglat focalizarea. Silueta era mică, anormal de mică, și era înfășurată într-un șal murdar. În noroiul din jur erau îngropate pe jumătate sticle goale de băutură. De sub bucata de material s-a ițit un braț. Părea verde. Dar la fel păreau și restul lucrurilor.

— Doamnă, a spus el, vreau să-ți fac o propunere.

Capul siluetei s-a clătinat somnoros.

— Vin, a spus cu o voce răgușită.

Vocea ei semăna cu scrâșnitul care se aude când zgârii o tablă cu unghiile.

— Vin, englezoiule.

Artemis a zâmbit. Cunoașterea mai multor limbi, aversiunea față de lumină. Totul era ca la carte.

— Sunt irlandez, de fapt. Și te interesează propunerea mea?

Vindecătoarea i-a făcut semn vicleană dând dintr-un deget osos.

— Întâi vinul. Apoi stăm de vorbă.

— Butler?

Garda de corp a băgat mâna într-un buzunar și a scos o sticlă de-un sfert de litru din cel mai bun whisky irlandez. Artemis a luat sticla și a ținut-o ademenitor în lumină. De-abia a apucat să-și dea jos ochelarii când o mână ca o gheară a țâșnit din beznă gata să smulgă

sticla. Era o mână verde, plină de pete. Nu mai era nicio îndoială.

Artemis și-a înăbușit un zâmbet triumfător.

— Plătește-l pe prietenul nostru, Butler. Dă-i toți banii. Nu uita, domnule Nguyen, asta rămâne între noi. Nu vrei ca Butler să revină, nu-i așa?

— Nu, nu, domnule Fowl. Buzele îmi sunt pecetluite.

— Sper. Altfel ți le va pecetlui Butler pentru eternitate.

Nguyen s-a năpustit pe alee, atât de ușurat că a scăpat cu viață că nici nu s-a mai obosit să numere teancul de dolari. Ceva absolut neobișnuit pentru el. În orice caz, erau toți. Toți cei douăzeci de mii de dolari. Nu era rău pentru o jumătate de oră de muncă.

Artemis s-a întors spre vindecătoare.

— Doamnă, ai ceva ce-mi doresc.

Limba vindecătoarei a cules o picătură de alcool din colțul gurii.

— Da, irlandezule. Migrenă. Dinte cariat. Vindec.

Artemis și-a pus din nou ochelarii cu vedere nocturnă și s-a aplecat până în dreptul ei.

— Sunt perfect sănătos, doamnă, în afară de o ușoară alergie la acarieni și cred că nici măcar tu nu poți face ceva în privința asta. Nu. Ce vreau eu e Cartea ta.

Hoașca a înlemnit. Ochii ei strălucitori au scânteiat în dosul șalului.

— Carte? a spus ea prevăzătoare. Nu știi nimic despre nicio carte. Sunt vindecătoare. Vrei cărți, du-te la bibliotecă.

Artemis a oftat cu o răbdare exagerată.

— Nu ești vindecătoare. Ești elfă, *p'shóg*, zână, *ka-dalun*. Ce limbă preferi. Și vreau Cartea ta.

Pentru o clipă care a părut nesfârșită, creatura n-a spus nimic, apoi și-a tras șalul de pe frunte. În strălucirea verde a ochelarilor cu vedere nocturnă, trăsăturile ei au apărut în ochi lui Artemis ca o mască de Halloween. Avea nasul lung, prins sub doi ochi aurii oblici ca niște fante. Avea urechile ascuțite și de la prea mult alcool i se fleșcăise pielea.

— Muritorule, dacă știi de existența Cărții, a spus ea încet, luptându-se cu moleșeala provocată de whisky, atunci știi și de magia din pumnul meu. Te-aș putea ucide cât ai bate din palme!

Artemis a ridicat din umeri.

— Nu prea cred. Uită-te la tine. Ești aproape moartă. Vinul de orez ți-a tocit simțurile. Mai vindeci doar negi. Jalnic. Sunt aici ca să te salvez în schimbul Cărții.

— De ce și-ar dori un om Cartea noastră?

— Nu e treaba ta. Tu trebuie doar să știi ce opțiuni ai. Elfa și-a ciulit urechile ascuțite.

— Opțiuni?

— Unu, refuzi să ne dai Cartea, plecăm acasă și te lăsăm să putrezești în haznaua asta.

— Da, a spus zâna. Aleg această opțiune.

— O, nu. Nu mai fi atât de nerăbdătoare. Dacă plecăm fără Carte, vei fi moartă într-o zi.

— O zi! O zi!

Vindecătoarea a izbucnit în râs.

— Voi trăi cu un secol mai mult ca voi. Chiar și pe tărâmul oamenilor elfii trăiesc mai mult.

— Nu și dacă înghit un sfert de litru de apă sfințită, a spus Artemis, bătând cu degetul în sticla de whisky goală.

Zâna s-a albit, apoi a scos un țipăt ascuțit și sinistru.

— Apă sfințită! M-ai ucis, omule.

— Adevărat, a recunoscut Artemis. Ar trebui să înceapă să te ardă deja.

Zâna și-a pipăit temătoare burta.

— Cea de-a doua opțiune?

— Acum mă ascuți, nu-i așa? Foarte bine. A doua opțiune. Îmi împrumuți Cartea pentru doar treizeci de minute. Apoi îți redau magia.

Elfei nu-i venea să creadă.

— Îmi redai magia? Imposibil.

— Nici pomeneală. Am la mine două fiole. Una conține apă de izvor din fântâna zânelor, de la șaizeci de metri sub Tara – probabil cel mai magic loc din lume. Va contracara efectul apei sfințite.

— Și cealaltă?

— Cealaltă conține o mică doză de virus magic. Un virus care se hrănește cu alcool, amestecat cu un reactiv de creștere. Va îndepărta fiecare picătură de vin de orez din corpul tău, va elimina dependența și chiar îți va vindeca ficatul bolnav. Va fi dureros, dar după o zi te vei putea zbungui de parcă ai avea din nou o mie de ani.

Elfa s-a lins pe buze. Avea șansa să revină printre ai ei? Tentant.

— De ce-aș avea încredere în tine, omule? M-ai păcălit deja o dată.

— Excelentă observație. Uite cum facem. Îți dau apa pe încredere. Apoi, după ce arunc o privire în Carte, primești revigorantul. Accepți sau nu?

Zâna a căzut pe gânduri. Durerea deja i se încolăcea prin stomac. A făcut un semn cu mâna.

— Accept.

— Eram sigur. Butler?

Uriașul valet a deschis o gentuță în care se aflau o seringă și două flacoane. A tras în seringă lichidul cel mai limpede și l-a injectat în brațul rece și umed al zânei. Creatura a înțepenit pe moment, apoi s-a relaxat.

— Ce magie puternică, a oftat.

— Da. Dar nu la fel de puternică cum va fi a ta după ce îți voi da a doua injecție. Acum, Cartea.

Elfa și-a vârât mâna printre faldurile zdrențelor murdare, scotocind parcă o veșnicie. Artemis și-a ținut răsuflarea. Asta era. În scurt timp, familia Fowl urma să-și recapete măreția. Un nou imperiu urma să se ridice, condus de Artemis Fowl al II-lea.

Zâna a scos pumnul închis.

— Oricum n-ai ce face cu ea. E scrisă în limba veche. Artemis a dat din cap, incapabil să deschidă gura.

Zâna și-a desfăcut degetele noduroase. În palmă avea un volum de aur minuscul, cât o cutie de chibrituri.

— Poftim, omule. Treizeci de minute. Nu mai mult.

Butler a ridicat plin de respect micul tom. Garda de corp a pornit un aparat foto compact și a început să fotografieze fiecare pagină groasă cât foița de țigară. Totul a durat doar câteva minute. La final, întregul volum era stocat pe cipul aparatului foto. Artemis nu voia să riște când venea vorba de informații. Se știe că

echipamentele de securitate de pe aeroporturi ștergeau numeroase informații esențiale. Așa că și-a instruit ajutorul să transfere fișierul pe telefonul mobil, iar de acolo să-l trimită pe e-mail la Conacul Fowl, în Dublin. Înainte să treacă cele treizeci de minute, fișierul care conținea toate simbolurile din Cartea Zânelor se afla în siguranță pe serverul familiei Fowl. Artemis i-a înapoiat volumașul proprietarei.

— Mi-a făcut plăcere să lucrăm împreună.

Elfa se târa în genunchi.

— Cealaltă poțiune, omule?

Artemis a zâmbit.

— O, da, revigorantul. Adevărul e că am promis.

— Da. Omul a promis.

— Foarte bine. Dar înainte să ți-l administrăm, trebuie să te avertizez că purificarea nu e ușoară. N-o să-ți placă deloc.

Zâna a arătat peisajul sordid din jurul ei.

— Crezi că asta îmi place? Vreau să zbor din nou.

Butler a tras în seringă conținutul celui de-al doilea flacon pe care de data asta i l-a injectat elfei direct în artera carotidă.

Elfa s-a prăbușit imediat pe covor, tremurând violent din tot corpul.

— E timpul să plecăm, a spus Artemis. O sută de ani de alcool care părăsesc un corp pe toate căile nu sunt o privilegiște plăcută.

Cei din familia Butler slujeau familia Fowl de secole. Așa fusese dintotdeauna. Ba câțiva lingviști eminenți considerau că așa apăruse substantivul valet. Prima

atestare istorică a acestui neobișnuit aranjament a fost cea în care Virgil Butler a fost angajat ca servitor, gardă de corp și bucătar al Lordului Hugo de Fóle în timpul uneia dintre primele mari cruciade normande.

Când împlineau zece ani, copiii Butler erau trimiși la un centru de instruire privat din Israel, unde deprindeau abilitățile de specialitate necesare pentru a-l proteja pe cel mai recent descendent al familiei Fowl. Printre aceste abilități se numărau gătitul de cordon bleu, arta trasului la țintă, un stil personalizat de arte marțiale, medicină de urgență și tehnologia informației. Dacă la sfârșitul instruirii nu exista un Fowl de păzit, cei din familia Butler erau imediat angajați ca gărzi de corp pentru diferite fețe regale, în general în Monaco sau Arabia Saudită.

Odată ce un Fowl și un Butler ajungeau împreună, rămâneau împreună pe viață. Era o slujbă dificilă și singuratică, dar recompensa era frumoasă, dacă supraviețuiai ca să te bucuri de ea. Dacă nu, familia primea o sumă cu șase cifre, plus o pensie lunară.

Actualul Butler îl păzea pe domnișorul Artemis de doisprezece ani, adică de la naștere. Și, deși respectau vechile formalități, erau ceva mai mult decât stăpân și servitor. Artemis era pentru Butler ceva asemănător cu un prieten, iar Butler pentru Artemis era mai degrabă un tată, chiar dacă un tată care executa ordine.

Butler n-a spus nimic până n-au ajuns la bordul avionului care îi transporta de la Bangkok la Heathrow, apoi nu s-a abținut să întrebe.

— Artemis?

Artemis a ridicat privirea din computer. Se apucase de traducere.

— Da?

— Mă gândeam la elfă. De ce n-am păstrat pur și simplu Cartea și n-am lăsat-o să moară?

— Un cadavru este o probă, Butler. Așa, oamenii nu vor avea niciun motiv de suspiciune.

— Dar elfa?

— Mă îndoiesc că va mărturisi că le-a arătat unor oameni Cartea. În orice caz, am băgat un amnezic slab în cea de-a doua injecție. Când în sfârșit se va trezi, ultima săptămână va fi învăluită în ceață.

Butler a dat din cap admirativ. Mereu cu doi pași înainte, așa era domnul Artemis. Oamenii spuneau că era bucățică ruptă din taică-său. Se înșelau. Domnul Artemis era cu totul altceva. Ceva nemaivăzut.

Odată îndoielile risipite, Butler s-a întors la revista lui, *Arme și muniții*, lăsându-și angajatorul să descopere secretele Universului.

